

Arrest

nr. 283 135 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAELEN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u geboren in San Cristobal in de staat Táchira. U bent niet gehuwd en heeft één zoon, A. (...) G. (...) P. (...) S. (...) (DVZ X), met als vader N. (...) G. (...) H. (...) C. (...). Jullie zijn niet meer samen. U ging naar school, maar maakte het laatste jaar van het middelbaar onderwijs niet af. Nadien had u nooit een formele job, maar u werkte wel een paar maand in de zaak van Nelson waar jullie hamburgers verkochten. U was niet per se politiek actief in

Venezuela, maar u nam tussen 2015 en 2017 wel af en toe deel aan protestacties of betogingen met vrienden omwille van de erbarmelijke socio-economische toestand.

Ergens tussen 5 en 8 maart 2017 was u aanwezig op een protestactie met uw toenmalige partner, C. (...) A. (...) G. (...) V. (...). De straat werd afgezet met vuilnis en stukken hout, en de mensen sloegen op kookpotten. Toen leden van de Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC), vroeger de Policía Técnico Judicial (PTJ), aankwamen liepen jullie weg. Ze volgden jullie op weg naar het huis van de moeder van C. (...) A. (...) en konden jullie vatten. Ze doorzochten ook het huis. Daar vonden ze zowel een pijp waar jullie marihuana mee rookten als marihuana. Daarop werden u, C. (...) A. (...) en zijn moeder, die zich had verzet, gearresteerd door de CICPC. U werd opgesloten. U moest een drugtest ondergaan. U moest uw wachtwoord voor uw Facebookprofiel aan de politie geven zodat ze konden zien met wie u omging, met wie u naar protesten ging en van wie u Marihuana kreeg. Ze bekeken alles en wisten de foto's van de betogingen. U moest ook een paar keer naar de rechtbank. U zat zowat drie maanden in voorhechtenis. Daarna werd u vrijgelaten onder voorwaarden. Zo mocht u 's avonds niet naar buiten, mocht u geen nieuwe problemen meer hebben en moest u zich regelmatig bij de rechtbank gaan melden.

In 2019 leerde u N. (...) G. (...) kennen. Hij had al een dochter van 4 jaar oud. Toen jullie zo'n drie maanden een relatie hadden, was u zwanger van hem. Uw partner was daar erg gelukkig mee, maar uw familie vond u te jong en zei dat u er niet voor kon zorgen. U besloot echter toch om het kind te krijgen, hetgeen uw relatie met uw familie verslechterde. Daarop begon u te werken in de hamburgerzaak van uw partner en trok u bij hem in. N. (...) G. (...) had echter problemen met iemand van de PTJ, M. (...) L. (...), dat was de zoon van een grote chef van de PTJ. Op een dag in augustus of september 2019 was u met N. (...) G. (...), zijn dochter en uw jongere zus, op uitstap. Toen jullie de auto parkeerden, kwamen er enkele leden van de PTJ naar jullie toe en richtten hun wapens op jullie auto. Ze namen uw partner N. (...) G. (...) mee en u bleef in de auto zitten. Ze dwongen uiteindelijk N. (...) G. (...) om het paswoord te geven om de auto te kunnen starten, waarop ze met jullie naar het politiekantoor reden. De mensen van de PTJ spraken daar zo'n drie uur lang met uw partner en keken ook op zijn telefoon. Aan u, uw zus en zijn dochter raakten ze niet. Zijn moeder, die advocaat is, kwam jullie ophalen aan het politiekantoor. Toen u in de hamburgerzaak werkte, kwamen er ook regelmatig auto's van de PTJ langs voor uw partner. Op een dag in februari, na Valentijn, kwam M. (...) L. (...) langs rond vier uur 's nachts. Hij was dronken, richtte een wapen op uw partner en schoot ook naar boven. Dan richtte hij zijn wapen ook op u om N. (...) G. (...) te intimideren. Uw partner gaf dan geld aan M. (...) die nadien dan ook wegging. Toen u aan N. (...) G. (...) vroeg om te vertellen wat er aan de hand was, wilde hij dit niet vertellen. Hij zei dat het beter was dat u het niet wist, waarop jullie ruzie kregen en hij u in uw gezicht sloeg. U besepte dat u met hem niet kon samenleven en besloot te vertrekken.

U ging naar uw tante in Cúcuta, Colombia, die u zei de hulp in te roepen van uw zus die in het Verenigd Koninkrijk woont. Uw zus wilde u helpen om naar België te reizen. U vertelde dit aan niemand, ook niet tegen uw partner die u nog een week lang zag. Ondertussen had u een ticket gekocht. U vertrok opnieuw naar u tante in Cúcuta op 7 maart 2020 en reisde via Bogota per vliegtuig naar Spanje en dan verder naar België, waar u op 9 maart aankwam.

Op 13 maart 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Toen N. (...) G. (...) te weten kwam dat u zich in België bevond, zei hij dat hij ook zou komen maar door de covidpandemie lukte dat niet. Jullie hadden nog een tijdje contact, maar jullie ruzieden veel en uiteindelijk besloot u dat het beter was om de communicatie met hem stop te zetten. Sindsdien laat u hem slechts af en toe met zijn zoontje spreken. Sinds augustus 2021 is hij in Chili om zijn droom te realiseren.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u terug zal moeten naar de gevangenis en een straf uitzitten, aangezien u uw voorwaarden heeft geschonden. Ook wil u een betere toekomst voor uw zoon A. (...) G. (...).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Venezolaans paspoort; een ticket ten bewijze van uw verplichte aanmelding in het kader van uw strafuitvoering; de documenten van uw rechtszaak; foto's van uw voormalige vriend N. (...) G. (...) op een betoging; een certificaat van de schoonheidsacademie; afrekeningen van het Instituto de artes y Oficios.

Uw broer A. (...) L. (...) P. (...) S. (...) (DVZ, 8.899.374; CGVS, 1922433) diende in 2019 een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. Zijn verzoek werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. U stelt dat hij zich

sinds januari 2020 in Spanje bevindt. De vervolgingsfeiten die hij aanhaalt, staan los van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Hij zou problemen gehad hebben met de politie maar u weet daar verder niets van.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, de situatie in uw land van herkomst, en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat er geen gegronde vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden vastgesteld naar aanleiding van uw arrestatie en veroordeling voor druggerelateerde feiten.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/ A HRC 41 18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke

redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u geen echt politiek activist was. U stelt namelijk dat u nooit bezig was met politiek en dat u nooit heeft gestemd (CGVS I, p.9). Ook was u geen lid van een politieke partij omdat u niet veel weet van politiek en omdat het u niet interesseert (ibid.). U stelt dat u wel deelnam aan enkele acties of betogingen omwille van de erbarmelijke socio-economische toestand, wanneer u oudere mensen zag of als vrienden van u gingen, maar dit was niet zoveel (ibid.). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u een vooraanstaande criticaster van het regime was en dat u dusdanig politiek activistisch was dat u omwille daarvan in het vizier van de CICPC/PTJ zou komen. Hetzelfde kan tevens gezegd worden voor uw toenmalige partner C. (...) A. (...). U beaamt namelijk dat hij evenmin politiek actief was en dat hij voornamelijk deelnam aan betogingen omdat iedereen dat deed (CGVS I, p.15). Bovendien is het opmerkelijk dat u wel een foto van uw latere partner, N. (...) G. (...), op een betoging kan neerleggen, maar geen enkel bewijs kan aanbrengen waaruit blijkt dat u ook werkelijk deelnam aan betogingen (CGVS I, p. 9). U stelt dat de politie u, toen u in detentie was, uw Facebookpaswoord vroeg om na te gaan met wie u ging protesteren en wie u marihuana leverde, en op dat moment alle foto's van betogingen wiste (CGVS I, p. 11). Het komt echter weinig aannemelijk over dat de politie, op zoek naar bewijzen inzake uw druggerelateerde feiten, politiek bewijsmateriaal tegen u zou vernietigen. Er kunnen dus op zijn minst de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw aanwezigheid op protestacties.

Zelfs indien uw arrestatie omwille van druggerelateerde feiten na een protestactie zou gebeurd zijn, kan daaruit niet zomaar worden afgeleid dat u omwille van politieke redenen vervolgd werd. Hier moet er enerzijds op gewezen worden dat het hier blijkbaar niet ging om een aan de politieke oppositie gelieerde actie maar om een relatief spontaan en lokaal protest (CGVS I, p. 9). Dat de politie optreedt bij niet aangekondigde ordeverstoringen kan op zich niet als abnormaal worden beschouwd. Indien dan onverwacht druggerelateerde feiten worden vastgesteld is het logisch dat de politie daaraan gevolg geeft. Het uitoefenen van politieke vrijheden kan immers geen vrijgeleide zijn voor andere misdrijven. Buiten de door u aangehaalde context van een protestactie brengt u evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de achterliggende reden van uw arrestatie en veroordeling, politiek was. Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat u werd veroordeeld voor gemeenrechtelijke feiten.

Waar u op meerdere manieren de feiten een andere draai poogt te geven, blijkt keer op keer dat u geen plausibele en consistente verklaringen aflegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u omwille van andere dan louter gemeenrechtelijke, druggerelateerde, feiten werd gearresteerd en veroordeeld.

Zo wordt het verband tussen uw arrestatie en uw deelname aan een protestactie tegengesproken doordat de chronologie die u schetst op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet overeenkomt met de documenten van de rechtszaak die u neerlegt. Zo stelt u consequent dat u gearresteerd werd op de dag van een protestactie ergens tussen 5 en 8 maart 2017 (CGVS I, p. 9, 15; CGVS II, p. 3; vragenlijst, 18 september 2020, punt 3.1), terwijl uit de documenten van uw rechtszaak blijkt dat het hele incident waarbij u gearresteerd werd, slechts op 5 april 2017 plaatsvond (vertaling van de essentiële inhoud van p. 12 t/m 18 van stuk 3). In dat kader is het opmerkelijk dat u volgens uw verklaringen dan vanaf 5 à 8 maart 2017 tot 12 juni 2017 in de cel zat (CGVS II, p.7), maar dat u dan wel in maart verscheidene zaken kan posten op uw Facebookaccount zoals "Happy night" op 10 maart 2017 (landeninformatie, stuk 1). Deze inconsistenties doen dan ook nog verder afbreuk aan het door u ingeroepen verband tussen uw deelname aan een protestactie en uw arrestatie .

Ook uit het verslag in de gerechtelijke documenten blijkt geenszins dat u werd gearresteerd omwille van uw deelname aan een betoging. Meer nog, uw beschrijving van de gebeurtenissen komt niet overeen met het in uw vonnis opgenomen verslag van de politie. Zo stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2021 dat de PTJ jullie op straat herkende van de betoging en dat jullie dan weglieden. De politie zou jullie achtervolgd hebben. U zou de eerste geweest zijn die ze konden inhalen en dan zouden ze met u naar het huis van C. (...) gegaan zijn, waar diens moeder aanwezig was. Pas daarna zouden ze met C. (...) naar het huis gekomen zijn (CGVS I, p.11, 15). Echter blijkt uit het in uw vonnis opgenomen verslag van de politie, dat uw partner op straat werd tegengehouden omdat hij zich erg nerveus gedroeg en weglied. Nadat werd vastgesteld dat hij drugs op zak had en zich agressief gedroeg naar de politie toe werd besloten naar zijn woning te gaan. U zou zich toen reeds bij hem thuis hebben bevonden en werd daar pas voor het eerst met de politie geconfronteerd. Nadat u en de moeder van C. (...) alle medewerking

hadden geweigerd en er meerdere drugs werden gevonden, werden jullie ook gearresteerd (vertaling van de essentiële inhoud van p. 12 t/m 18 van stuk 3). Wederom stemmen uw verklaringen geenszins overeen met de door u neergelegde documenten. Nochtans is er geen enkele reden waarom de politie zou proberen te verbergen dat u van in het begin samen met C. (...) zou zijn weggelopen of wanneer de feiten plaatsvonden. Het lijkt hier dan ook slechts om een poging te gaan om uw arrestatie onterecht te koppelen aan een bepaalde protestactie.

Daarnaast probeert u ook nog op een andere manier het rechtmatige karakter van uw arrestatie te betwisten. Waar u in eerste instantie zondermeer verklaarde dat jullie werden gearresteerd nadat ze een pijp vonden waarmee jullie marihuana rookten en daarna ook marihuana vonden in het huis (CGVS I, p. 11), geeft u daarna een nieuwe wending aan uw relaas waar u plots stelt te denken dat jullie eigenlijk enkel werden gearresteerd omdat de leden van de PTJ hun magere salaris willen aanvullen door de mensen af te persen (CGVS I, p. 15-16). Er zou geen marihuana gevonden zijn in het huis maar ze zouden deze zelf meegehad hebben en aan de burens getoond hebben (CGVS I, p.17; CGVS II, p. 4). Deze beweringen kunnen niet overtuigen.

Vooreerst zou dit impliceren dat de politie tijdens een patrouille al voor ze wisten of ze in de gelegenheid zouden zijn om iemand valselijk te beschuldigen, drugs zou bijhebben in de hoop dat ze iemand zouden tegenkomen die voor afpersing vatbaar was. Het ging daarbij, blijkens het vonnis over een niet onbeduidende hoeveelheid drugs, namelijk veertien ziploczakjes met plantaardige drugs en vijf met een beige poeder die uw partner op zak had, en bij de huiszoeking een zwart zakje in het midden van een kamer en een tas gevuld met tweeëndertig zakjes met een beige poeder, na analyse bleek het te gaan om 170 gram marihuana en 1 gram heroïne (stuk 3, vertaling van de essentiële inhoud van p. 12 t/m 18, vertaling van de essentiële inhoud van p. 39 (handgeschreven p. 76-77)). Het komt weinig aannemelijk over dat een toevallige patrouille dit zou op zak hebben. Bovendien spreekt u zichzelf tegen betreffende de aanwezigheid van drugs waar u in een volgend gehoor 'toegeeft' dat u wel degelijk drugs had bij uw arrestatie maar dan enkel een kleine hoeveelheid voor persoonlijk gebruik, gezien iemand die rookt altijd probeert iets te hebben (CGVS II, p.9). Ook beaamt u dat u en uw partner inderdaad marihuana gebruikten, en uw partner mogelijks ook heroïne, en dat jullie dit dan ook soms in jullie bezit hadden (CGVS I, p.18; CGVS II, p.9). In deze context kunnen uw beweringen dan ook weinig overtuigen.

Aangaande uw bewering dat u denkt dat de PTJ drugs in mensen hun huizen legt omdat ze een laag salaris hebben en zo de mensen willen afpersen (CGVS I, p.15-16, 17), is het opmerkelijk dat u dan niet kan zeggen welk bedrag de PTJ dan van u zou willen hebben in ruil voor uw vrijlating. U stelt namelijk enkel vaagweg dat jullie dan 100 dollar of meer zouden moeten betalen (CGVS I, p.17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op 13 december 2021 stelt u dan weer dat ze geen exact bedrag vroegen, maar enkel geld zochten in het huis (CGVS II, p.5) om nadien te stellen dat u iets hoorde over 100 dollar die jullie zouden moeten betalen om met rust gelaten te worden (CGVS II, p.6). Deze incoherente en inconsistente verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat het hier om een poging tot afpersing ging. Indien de PTJ werkelijk heel deze operatie in scene zou hebben gezet om jullie af te persen is het niet aannemelijk dat ze dit niet duidelijk zouden gemaakt hebben en zo hun geld zouden mislopen.

Uw advocaat wenste het CGVS er verder aan te herinneren dat de beschuldigingen aan uw adres valse beschuldigingen zijn, dat ze een politiek voorwendsel zijn voor uw vervolging, dat u nooit drugs verkocht, en dat u de feiten slechts bekende om zo goed als onmiddellijk vrij te komen (e-mail meester G. Gaspart, 10 januari 2022). Evenwel leiden de bovenstaande elementen tot de conclusie dat er geen overtuigende redenen zijn om aan te nemen dat uw gerechtelijke vervolging politiek gemotiveerd was. Waar gesteld wordt dat de beschuldigingen vals zijn en dat u nooit drugs verkocht, bleek dat u wel degelijk toegeeft drugs te gebruiken en dat u wat betreft uw vriend stelt dat hij mogelijk ook heroïne gebruikt. Enige band met het drugmilieu wordt dus niet ontkent. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat het om een poging tot afpersing ging. Waar uw advocaat stelt dat u slechts bekende om onmiddellijk vrij te komen, kan daaruit niet zomaar worden afgeleid dat uw (overigens vrijwillige) bekentenis vals was en dat u in werkelijkheid onschuldig zou zijn.

Er zijn dan ook geen overtuigende elementen waaruit het CGVS kan concluderen dat u uw veroordeling iets anders was dan een rechtmatige veroordeling voor druggerelateerde feiten.

Waar u inroept dat u bij terugkeer naar Venezuela opnieuw de gevangenis in zou moeten omdat u uw voorwaarden heeft geschonden (CGVS II, p.12), kan slechts worden vastgesteld dat het in dat geval

slechts zou gaan om een maatregel die deel uitmaakt van de strafuitvoering waaraan u zich onderworpen heeft. De afwezigheid van zulk een maatregel zou een voorwaardelijke strafuitvoering onmogelijk maken. Bovendien moet zelfs dit element worden gerelativeerd. Zo verklaart u immers na de vraag of uw voorwaarden vier jaar liepen, dat u slechts één jaar het land niet mocht verlaten, gedurende hetwelk u zich regelmatig moest melden, en dat daarna uw voorwaarden vervuld waren en u volledig vrij was en zich niet meer meldde (CGVS II, p. 11). Ook verlangde de Venezolaanse regering uw internationaal paspoort op 5 februari 2019 en kon u hiermee, getuige de stempels, op legale wijze het land verlaten. Dit klemmt met uw bewering dat u omwille van het verlaten van het land naar de gevangenis zal moeten.

Wat betreft de problemen met een zekere M. (...) L. (...) van de PTJ, die uw toenmalige partner N. (...) G. (...) zou hebben gehad, dient te worden opgemerkt dat er hieromtrent evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden vastgesteld. U kan namelijk niet overtuigen dat u in dat verband persoonlijk een risico loopt bij terugkeer en geïmagineerd zal worden door de PTJ. Waar u getuige was van de problemen die N. (...) G. (...) had met iemand van de PTJ, blijkt uit uw verklaringen immers dat u daarbij nooit het eigenlijke doelwit was. Bij één betreurenswaardig incident, waar de bewuste PTJ-agent in het midden van de nacht dronken binnenkwam, werd er een pistool op u gericht om N. (...) te intimideren en kan dus gesteld worden dat u in gevaar was. Evenwel was deze dreiging niet gericht op u persoonlijk, en was het niet de bedoeling om u werkelijk kwaad te doen. U bevestigt dit expliciet (CGVS II, p. 18-19) Hieruit kan dus niet worden geconcludeerd dat u persoonlijk geïmagineerd werd of wordt door deze persoon van de PTJ. Gezien u N. (...) G. (...) bovendien verliet is er dan ook helemaal geen reden meer waarom u in dit verband nog iets zou moeten vrezen. Gevraagd waarom u niet in Venezuela van hem gescheiden kon leven, stelt u dat u zich niet voor hem kan verbergen in dezelfde stad. Gevraagd waarom u zich zou dienen te verbergen voor hem stelt u dat u dat allemaal door zijn schuld meemaakte. Nogmaals gevraagd wat uw vriend zou doen nadat u de relatie beëindigde, roept u dan weer in dat u geen andere plaats had om te wonen, om dan weer te zeggen dat u niet op uw gemak zou zijn omdat M. (...), de PTJ-man waarmee uw toenmalige partner problemen had, u weer op het spoor zou kunnen komen als N. (...) G. (...) u achtervolgd (CGVS II, p. 19-20). Evenwel werd u nooit gezocht door M. (...) maar was het slechts toeval dat u bij deze incidenten aanwezig was. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk geïmagineerd zal worden door de PTJ of door M. (...) L. (...) omwille van de problemen die uw ex-partner met hem zou hebben gehad.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot

verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202008EASOCOIReportVenezuela.pdf>) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusvenezuelasituatieschets202205300.pdf> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202008EASOCOIReportVenezuela.pdf>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela

(Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Zo bevat uw paspoort louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het ticket van uw aanmelding bij justitie staat enkel dat u zich werkelijk aangemeld heeft op 8 december 2017 en dat uw volgende afspraak werd vastgelegd op 8 januari 2018, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Er kan echter niets uit worden afgeleid over de context waarin u veroordeeld bent. Wat betreft de foto's van de betoging waaraan uw ex-partner N. (...) G. (...) aan deelnam, dient er te worden opgemerkt dat deze niet kunnen staven dat hij nadien problemen kende met de PTJ. Bovendien kan er uit deze foto's ook niets worden afgeleid over de identiteit van de personen die erop staan afgebeeld en een eventuele link met u. Het certificaat van de schoonheidsacademie en het document van het Instituto de Artes y Oficios bevatten ook louter uw persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw opleiding die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit de foto van u en uw ex-partner N. (...) G. (...) op uw verjaardag kan evenmin iets worden afgeleid aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van:

- “- artikel 1, 2 van de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en volgende van de wet van 15 december 1980;
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen);
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;
- beoordelingsfout.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekster:

"In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat er geen gegronde vrees voor vluchtelingenrechtelijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden vastgesteld naar aanleiding van uw arrestatie en veroordeling voor druggerelateerde feiten.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op [https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/ A HRC 41 18.docx](https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx) of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden

als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u geen echt politiek activist was. U stelt namelijk dat u nooit bezig was met politiek en dat u nooit heeft gestemd (CGVS I, p.9). Ook was u geen lid van een politieke partij omdat u niet veel weet van politiek en omdat het u niet interesseert (ibid.). U stelt dat u wel deelnam aan enkele acties of betogingen omwille van de erbarmelijke socio-economische toestand, wanneer u oudere mensen zag of als vrienden van u gingen, maar dit was niet zoveel (ibid.). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u een vooraanstaande criticaster van het regime was en dat u dusdanig politiek activistisch was dat u omwille daarvan in het vizier van de CICPC/PTJ zou komen. Hetzelfde kan tevens gezegd worden voor uw toenmalige partner C. (...) A. (...). U beaamt namelijk dat hij evenmin politiek actief was en dat hij voornamelijk deelnam aan betogingen omdat iedereen dat deed (CGVS I, p.15). Bovendien is het opmerkelijk dat u wel een foto van uw latere partner, N. (...) G. (...), op een betoging kan neerleggen, maar geen enkel bewijs kan aanbrengen waaruit blijkt dat u ook werkelijk deelnam aan betogingen (CGVS I, p. 9). U stelt dat de politie u, toen u in detentie was, uw Facebookpaswoord vroeg om na te gaan met wie u ging protesteren en wie u marihuana leverde, en op dat moment alle foto's van betogingen wiste (CGVS I, p. 11). Het komt echter weinig aannemelijk over dat de politie, op zoek naar bewijzen inzake uw druggerelateerde feiten, politiek bewijsmateriaal tegen u zou vernietigen. Er kunnen dus op zijn minst de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw aanwezigheid op protestacties.

Zelfs indien uw arrestatie omwille van druggerelateerde feiten na een protestactie zou gebeurd zijn, kan daaruit niet zomaar worden afgeleid dat u omwille van politieke redenen vervolgd werd. Hier moet er enerzijds op gewezen worden dat het hier blijkbaar niet ging om een aan de politieke oppositie gelieerde actie maar om een relatief spontaan en lokaal protest (CGVS I, p. 9). Dat de politie optreedt bij niet aangekondigde ordeverstoringen kan op zich niet als abnormaal worden beschouwd. Indien dan onverwacht druggerelateerde feiten worden vastgesteld is het logisch dat de politie daaraan gevolg geeft. Het uitoefenen van politieke vrijheden kan immers geen vrijgeleide zijn voor andere misdrijven. Buiten de door u aangehaalde context van een protestactie brengt u evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de achterliggende reden van uw arrestatie en veroordeling, politiek was. Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat u werd veroordeeld voor gemeenrechtelijke feiten.

Waar u op meerdere manieren de feiten een andere draai poogt te geven, blijkt keer op keer dat u geen plausibele en consistente verklaringen aflegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u omwille van andere dan louter gemeenrechtelijke, druggerelateerde, feiten werd gearresteerd en veroordeeld.

Zo wordt het verband tussen uw arrestatie en uw deelname aan een protestactie tegengesproken doordat de chronologie die u schetst op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet overeenkomt met de documenten van de rechtszaak die u neerlegt. Zo stelt u consequent dat u gearresteerd werd op de dag van een protestactie ergens tussen 5 en 8 maart 2017 (CGVS I, p. 9, 15; CGVS II, p. 3; vragenlijst, 18 september 2020, punt 3.1), terwijl uit de documenten van uw rechtszaak blijkt dat het hele incident waarbij u gearresteerd werd, slechts op 5 april 2017 plaatsvond (vertaling van de essentiële inhoud van p. 12 t/m 18 van stuk 3). In dat kader is het opmerkelijk dat u volgens uw verklaringen dan vanaf 5 à 8 maart 2017 tot 12 juni 2017 in de cel zat (CGVS II, p.7), maar dat u dan wel in maart verscheidene zaken kan posten op uw Facebookaccount zoals "Happy night" op 10 maart 2017 (landeninformatie, stuk 1). Deze inconsistenties doen dan ook nog verder afbreuk aan het door u ingeroepen verband tussen uw deelname aan een protestactie en uw arrestatie .

Ook uit het verslag in de gerechtelijke documenten blijkt geenszins dat u werd gearresteerd omwille van uw deelname aan een betoging. Meer nog, uw beschrijving van de gebeurtenissen komt niet overeen met het in uw vonnis opgenomen verslag van de politie. Zo stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2021 dat de PTJ jullie op straat herkende van de betoging en dat jullie dan wegliepen. De politie zou jullie achtervolgd hebben. U zou de eerste geweest zijn die ze konden inhalen en dan zouden ze met u naar het huis van C. (...) gegaan zijn, waar diens moeder aanwezig was. Pas daarna zouden ze met C. (...) naar het huis gekomen zijn (CGVS I, p.11, 15). Echter blijkt uit het in uw vonnis opgenomen verslag van de politie, dat uw partner op straat werd tegengehouden omdat hij zich erg nerveus gedroeg en wegliep. Nadat werd vastgesteld dat hij drugs op zak had en zich agressief gedroeg naar de politie toe werd besloten naar zijn woning te gaan. U zou zich toen reeds bij hem thuis hebben bevonden en werd daar pas voor het eerst met de politie geconfronteerd. Nadat u en de moeder van C. (...) alle medewerking hadden geweigerd en er meerdere drugs werden gevonden, werden jullie ook gearresteerd (vertaling van de essentiële inhoud van p. 12 t/m 18 van stuk 3). Wederom stemmen uw verklaringen geenszins overeen met de door u neergelegde documenten. Nochtans is er geen enkele reden waarom de politie zou

proberen te verbergen dat u van in het begin samen met C. (...) zou zijn weggelopen of wanneer de feiten plaatsvonden. Het lijkt hier dan ook slechts om een poging te gaan om uw arrestatie onterecht te koppelen aan een bepaalde protestactie.

Daarnaast probeert u ook nog op een andere manier het rechtmatige karakter van uw arrestatie te betwisten. Waar u in eerste instantie zondermeer verklaarde dat jullie werden gearresteerd nadat ze een pijp vonden waarmee jullie marihuana rookten en daarna ook marihuana vonden in het huis (CGVS I, p. 11), geeft u daarna een nieuwe wending aan uw relaas waar u plots stelt te denken dat jullie eigenlijk enkel werden gearresteerd omdat de leden van de PTJ hun magere salaris willen aanvullen door de mensen af te persen (CGVS I, p. 15-16). Er zou geen marihuana gevonden zijn in het huis maar ze zouden deze zelf meegehad hebben en aan de burens getoond hebben (CGVS I, p.17; CGVS II, p. 4). Deze beweringen kunnen niet overtuigen.

Vooreerst zou dit impliceren dat de politie tijdens een patrouille al voor ze wisten of ze in de gelegenheid zouden zijn om iemand valselijk te beschuldigen, drugs zou bijhebben in de hoop dat ze iemand zouden tegenkomen die voor afpersing vatbaar was. Het ging daarbij, blijkens het vonnis over een (...) veertien ziploczakjes met plantaardige drugs en vijf met een beige poeder die uw partner op zak had, en bij de huiszoeking een zwart zakje in het midden van een kamer en een tas gevuld met tweeëndertig zakjes met een beige poeder, na analyse bleek het te gaan om 170 gram marihuana en 1 gram heroïne (stuk 3, vertaling van de essentiële inhoud van p. 12 t/m 18, vertaling van de essentiële inhoud van p. 39 (handgeschreven p. 76-77)). Het komt weinig aannemelijk over dat een toevallige patrouille dit zou op zak hebben. Bovendien spreekt u zichzelf tegen betreffende de aanwezigheid van drugs waar u in een volgend gehoor 'toegeeft' dat u wel degelijk drugs had bij uw arrestatie maar dan enkel een kleine hoeveelheid voor persoonlijk gebruik, gezien iemand die rookt altijd probeert iets te hebben (CGVS II, p.9). Ook beaamt u dat u en uw partner inderdaad marihuana gebruikten, en uw partner mogelijks ook heroïne, en dat jullie dit dan ook soms in jullie bezit hadden (CGVS I, p.18; CGVS II, p.9). In deze context kunnen uw beweringen dan ook weinig overtuigen.

(...)

Uw advocaat wenste het CGVS er verder aan te herinneren dat de beschuldigingen aan uw adres valse beschuldigingen zijn, dat ze een politiek voorwendsel zijn voor uw vervolging, dat u nooit drugs verkocht, en dat u de feiten slechts bekende om zo goed als onmiddellijk vrij te komen (e-mail meester G. Gaspart, 10 januari 2022). Evenwel leiden de bovenstaande elementen tot de conclusie dat er geen overtuigende redenen zijn om aan te nemen dat uw gerechtelijke vervolging politiek gemotiveerd was. Waar gesteld wordt dat de beschuldigingen vals zijn en dat u nooit drugs verkocht, bleek dat u wel degelijk toegeeft drugs te gebruiken en dat u wat betreft uw vriend stelt dat hij mogelijk ook heroïne gebruikt. Enige band met het drugmilieu wordt dus niet ontkent. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat het om een poging tot afpersing ging. Waar uw advocaat stelt dat u slechts bekende om onmiddellijk vrij te komen, kan daaruit niet zomaar worden afgeleid dat uw (overigens vrijwillige) bekentenis vals was en dat u in werkelijkheid onschuldig zou zijn.

Er zijn dan ook geen overtuigende elementen waaruit het CGVS kan concluderen dat u uw veroordeling iets anders was dan een rechtmatige veroordeling voor druggerelateerde feiten.

Waar u inroept dat u bij terugkeer naar Venezuela opnieuw de gevangenis in zou moeten omdat u uw voorwaarden heeft geschonden (CGVS II, p.12), kan slechts worden vastgesteld dat het in dat geval slechts zou gaan om een maatregel die deel uitmaakt van de strafuitvoering waaraan u zich onderworpen heeft. De afwezigheid van zulk een maatregel zou een voorwaardelijke strafuitvoering onmogelijk maken. Bovendien moet zelfs dit element worden gerelativeerd. Zo verklaart u immers na de vraag of uw voorwaarden vier jaar liepen, dat u slechts één jaar het land niet mocht verlaten, gedurende hetwelk u zich regelmatig moest melden, en dat daarna uw voorwaarden vervuld waren en u volledig vrij was en zich niet meer meldde (CGVS II, p. 11). Ook verlengde de Venezolaanse regering uw internationaal paspoort op 5 februari 2019 en kon u hiermee, getuige de stempels, op legale wijze het land verlaten. Dit klemmt met uw bewering dat u omwille van het verlaten van het land naar de gevangenis zal moeten.

Wat betreft de problemen met een zekere M. (...) L. (...) van de PTJ, die uw toenmalige partner N. (...) G. (...) zou hebben gehad, dient te worden opgemerkt dat er hieromtrent evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden vastgesteld. U kan namelijk niet overtuigen dat u in dat verband persoonlijk een risico loopt bij terugkeer en gevisieerd zal worden door de PTJ. Waar u getuige was van de problemen die N. (...) G. (...) had met iemand van de PTJ, blijkt uit uw verklaringen immers dat u daarbij nooit het eigenlijke doelwit was. Bij één

betreurenswaardig incident, waar de bewuste PTJ-agent in het midden van de nacht dronken binnenkwam, werd er een pistool op u gericht om N. (...) te intimideren en kan dus gesteld worden dat u in gevaar was. Evenwel was deze dreiging niet gericht op u persoonlijk, en was het niet de bedoeling om u werkelijk kwaad te doen. U bevestigt dit expliciet (CGVS II, p. 18-19) Hieruit kan dus niet worden geconcludeerd dat u persoonlijk geïdoleerd werd of wordt door deze persoon van de PTJ. Gezien u N. (...) G. (...) bovendien verliet is er dan ook helemaal geen reden meer waarom u in dit verband nog iets zou moeten vrezen. Gevraagd waarom u niet in Venezuela van hem gescheiden kon leven, stelt u dat u zich niet voor hem kan verbergen in dezelfde stad. Gevraagd waarom u zich zou dienen te verbergen voor hem stelt u dat dat allemaal door zijn schuld meemaakte. Nogmaals gevraagd wat uw vriend zou doen nadat u de relatie beëindigde, roept u dan weer in dat u geen andere plaats had om te wonen, om dan weer te zeggen dat u niet op uw gemak zou zijn omdat M. (...), de PTJ-man waarmee uw toenmalige partner problemen had, u weer op het spoor zou kunnen komen als N. (...) G. (...) u achtervolgd (CGVS II, p. 19-20). Evenwel werd u nooit gezocht door M. (...) maar was het slechts toeval dat u bij deze incidenten aanwezig was. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk geïdoleerd zal worden door de PTJ of door M. (...) L. (...) omwille van de problemen die uw ex-partner met hem zou hebben gehad."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen niet in overeenstemming zijn met de door haar neergelegde documenten, bevestigt zij in het verzoekschrift dat zij een verkeerde datum opgaf van haar arrestatie en dat zij zich vergist heeft. Verzoekster is echter van mening dat gelet op haar uitgebreide verklaringen aangaande haar arrestatie en opsluiting een verschil van één maand bijkomstig is te meer de verwerende partij deze arrestatie en opsluiting niet betwist.

Verzoeksters verklaringen omtrent deze arrestatie zijn echter niet in overeenstemming met de door haar neergelegde documenten die ter staving van haar relaas werden neergelegd. Zo werd terecht vastgesteld dat zij verklaarde dat zij gearresteerd werd ergens tussen 5 en 8 maart 2017, terwijl uit de documenten die zij neerlegde, blijkt dat zij gearresteerd werd op 5 april 2017. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat een dergelijke vergissing bijkomstig is, dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoekster worden verwacht dat zij verklaringen aflegt die in overeenstemming zijn met de documenten die zij ter staving van haar relaas neerlegt en bijgevolg correct kan duiden wanneer zij gearresteerd werd.

Waar verzoekster de tegenstrijdigheid van haar verklaringen met het door haar neergelegde verslag van de politie, dat in het vonnis werd opgenomen, tracht te verschonen door te wijzen op het feit dat de politie en de Venezolaanse autoriteiten in het algemeen niet zwart op wit zullen toegeven dat zij en haar vriend gearresteerd werden omwille van hun deelname aan een betoging, kan zij ook niet overtuigen.

Verzoeksters beschrijving van de gebeurtenissen komt niet overeen met het in het vonnis opgenomen verslag van de politie zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Zo stelde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 oktober 2021 dat de PTJ hen op straat herkende van de betoging, dat zij dan wegliepen, waarna de politie hen zou achtervolgd hebben, verzoekster hebben ingehaald en vervolgens met haar naar het huis van C. te zijn geweest waar diens moeder aanwezig was. Uit het in het vonnis opgenomen verslag van de politie bleek immers dat verzoeksters partner op straat werd tegengehouden omdat hij zich erg nerveus gedroeg en wegliep en nadat werd vastgesteld dat hij drugs op zak had en zich agressief gedroeg naar de politie toe besloten werd naar zijn woning te gaan waar verzoekster zich reeds bevond en daar pas voor het eerst met de politie geconfronteerd werd. Pas nadat verzoekster en C.'s moeder alle medewerking hadden geweigerd en er meerdere drugs werden gevonden, werden zij ook gearresteerd. Opnieuw stemmen verzoeksters verklaringen niet overeen met de door haar neergelegde documenten ter staving van het relaas. De algemene bewering dat dit te verklaren valt doordat de politie en de Venezolaanse autoriteiten in het algemeen niet zwart op wit zullen toegeven dat zij en haar vriend gearresteerd werden omwille van hun deelname aan een betoging, volstaat niet om het verband aan te tonen tussen haar deelname aan de betoging en haar arrestatie.

Voor zover verzoekster aanvoert in het verzoekschrift dat zij zelf had aangegeven dat de Venezolaanse autoriteiten nooit expliciet toegeven dat ze iemand arresteren wegens politieke redenen, maar hen eerder andere feiten ten laste leggen om een politiek getinte arrestatie te verdoezelen, en hierbij haar verklaringen citeert, kan zij niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op de vraag welke redenen de politie gaf om hen mee te nemen antwoordde *“Dat ze me gezien hadden op de manifestatie. Het is ook niet zo dat ze gaan zeggen ik arresteer je om die reden. Het is alsof je misdadiger bent. Ze zeggen halt en lezen jouw rechten niet voor. Ze hebben niet zo’n houding”* (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13 december 2021, p. 4). In weerwil van wat verzoekster tracht voor te houden kan hierin niet worden gelezen dat de politie bij een arrestatie nooit expliciet toegeven dat ze iemand arresteren wegens politieke redenen, maar hen eerder andere feiten ten laste leggen om een politiek getinte arrestatie te verdoezelen. Bovendien betreft dit louter een algemene bewering zonder enige concrete en objectieve grond.

Overigens stelt de Raad vast dat deze verklaring ook tegenstrijdig is met haar verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, waar zij ontkennend antwoordde op de vraag of de politie de redenen heeft vermeld waarom zij werd meegenomen (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22 oktober 2021, p. 16).

Waar verzoekster vervolgens stelt dat er niet uitgegaan kan worden van de waarachtigheid van de politieverslagen om haar verklaringen in twijfel te trekken, dient erop te worden gewezen dat verzoekster deze documenten zelf neerlegde ter staving van haar relaas.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in haar arrestatie te koppelen aan het deelnemen aan een bepaalde protestactie.

Waar verzoekster haar verklaring dat de politie haar Facebook-posts omtrent de betogingen wiste, aanhaalt ter bevestiging van haar argument dat zij eigenlijk gearresteerd werd omwille van haar politieke activiteiten, maar de Venezolaanse autoriteiten dit proberen te verdoezelen, maakt zij niet aannemelijk waarom de Venezolaanse autoriteiten bewijzen zouden vernietigen waaruit blijkt dat zij haar ook om politieke redenen zouden kunnen vervolgen en niet louter omwille van drugsgesrelateerde feiten. Verzoekster verstrekt ook in het verzoekschrift hierover geen enkele toelichting. Het is frappant vast te stellen dat verzoekster internationale bescherming vraagt omdat zij vervolging vreest omwille van politieke redenen, terwijl de vervolgende actor de bewijzen naar eigen zeggen desbetreffend zelf heeft vernietigd.

De algemene stelling dat niet wordt betwist dat verzoekster heeft deelgenomen aan de betoging en dat het bijgevolg aannemelijk is dat de autoriteiten manifestanten zouden arresteren om verdere betogingen te voorkomen of in te perken, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op het verschil tussen het bezitten van een zeer kleine hoeveelheid drugs en het verkopen van grote hoeveelheden drugs en het feit dat zij toegaf dat zij marihuana rookte niet betekent dat zij terecht beschuldigd werd van het bezitten en verkopen van grote hoeveelheden drugs, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen enkele vermelding bevat van de beschuldiging van het verkopen van grote hoeveelheden drugs. Verzoekster werd veroordeeld tot een celstraf van vier jaar voor het plegen van een misdrijf van *“smokkel onder de vorm van het verbergen van verdovende en psychotrope middelen”* zoals blijkt uit de vertaling van het vonnis, aanwezig in het administratief dossier.

Hiermee wordt evenmin afbreuk gedaan aan de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen. Vooreerst verklaarde verzoekster dat er in de woning van haar vriend marihuana en een pijp om deze marihuana te roken gevonden werd (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22 oktober 2021, p. 11, 15), om vervolgens haar verklaringen aan te passen en te verklaren dat ze nooit gezegd heeft dat er marihuana gevonden werd, maar dat deze door de politie zelf in de woning binnengebracht zou zijn om hen af te persen (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22 oktober 2021, p. 17).

In het tweede persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster dan weer dat er toch een kleine hoeveelheid drugs voor persoonlijk gebruik (één gram) aanwezig was (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23 december 2021, p. 9), maar dat de politie zelf een grote hoeveelheid drugs bijhad en deden alsof ze dit in de woning van haar vriend gevonden hadden om hen te intimideren en geld te vragen. Wanneer de *protection officer* haar echter vraagt of dit iets is dat vaker gebeurt, kan verzoekster geen voorbeelden geven van andere mensen die dit ook reeds hebben meegemaakt. Ze kan verder niet verklaren waarom de politie net hen zou intimideren om geld te verkrijgen als zij geen bijzonder politiek profiel hebben of over veel geld beschikken (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 23 december 2021, p. 6).

Voorts acht ook de Raad in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het niet aannemelijk dat indien verzoeksters verklaringen omtrent afpersing al voor waar zouden kunnen worden aangenomen dat dit zou impliceren dat de politie tijdens een patrouille al voor ze wisten of ze in de gelegenheid zouden zijn om iemand valselijk te beschuldigen, drugs zou bijhebben in de hoop dat ze iemand zouden tegenkomen die voor afpersing vatbaar was. Dit klemde des te meer gezien het blijkens het vonnis ging over veertien ziploczakjes met plantaardige drugs en vijf met een beige poeder die verzoeksters partner op zak had, en bij de huiszoeking een zwart zakje in het midden van een kamer en een tas gevuld met tweeëndertig zakjes met een beige poeder, na analyse bleek het te gaan om 170 gram marihuana en 1 gram heroïne. Overigens bevestigde verzoekster zelf dat zij en haar partner inderdaad marihuana gebruikten, en haar partner mogelijks ook heroïne, en dat zij dit dan ook soms in hun bezit hadden. De stelling dat de politie deze hoeveelheid drugs waarschijnlijk bij iemand anders hadden afgenomen in ruil voor geld en ze op die manier meer en meer mensen konden afpersen, is dan ook niet meer dan een hypothetische en blote bewering zonder enige concrete grond.

Voor zover verzoekster in het verzoekschrift nog te kennen geeft dat de beschuldigingen aan haar adres vals zijn en een politiek voorwendsel zijn voor haar vervolging, brengt zij geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat haar gerechtelijke vervolging politiek geïnspireerd was. Ook het louter verwijzen naar de schrijnende socio-economische toestand in Venezuela en de lage salarissen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft in gebreke.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar een passage uit de COI focus over Venezuela van 30 mei 2022 waarin benadrukt wordt dat er door niet-statelijke gewapende actoren vaak gebruik gemaakt wordt van afpersing, hetgeen *in casu* niet dienstig is. Naar eigen zeggen werd verzoekster immers afgeperst door de Venezolaanse politie, die bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met niet-statelijke gewapende actoren.

Verzoekster maakt, gelet op wat voorafgaat dan ook niet aannemelijk dat haar arrestatie en veroordeling iets anders was dan een rechtmatige veroordeling voor druggerelateerde feiten en vervolging op politieke gronden uitmaakt.

Waar verzoekster opnieuw aanvoert dat zij bij terugkeer naar Venezuela opnieuw de gevangenis in zou moeten omdat zij haar voorwaarden heeft geschonden, stelt de Raad vooreerst vast dat zij niet eenduidig was in haar verklaringen desbetreffend. Zo gaf zij tijdens het eerste onderhoud te kennen dat zij elke 15 dagen naar de rechtbank moest, zij dit ook heeft gedaan, dat zij zo vier jaar heeft moeten leven omdat zij in werkelijkheid voorwaardelijk vrij was, dat zij haar niet wilden vrijlaten omdat ze niet willen dat mensen uit Venezuela vertrekken en dat zij er vier jaar moest blijven zonder dat ze er iets aan kan doen (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 22 oktober 2021, p. 12, 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud spreekt verzoekster plots over het feit dat zij zich eerst om de twee weken moest aanbieden, dat zij tweemaal is geweest waarna haar gezegd werd de maand nadien terug te komen om vervolgens te ontkennen dat zij zich gedurende die vier jaar aan die voorwaarden moest houden omdat ze haar gezegd hadden dat het na één jaar zou gedaan zijn, dat dit nooit gebeurd is, dat zij nadat ze zich één jaar aan de voorwaarden zou hebben gehouden vrij zou zijn om te doen wat ze wilde om nog later te verklaren dat zij haar straf niet had voldaan en ook haar voorwaarden niet had gevolgd toen zij het land verliet (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 13 december 2021, p. 11, 12).

Van verzoekster die beweert omwille van een eerdere strafrechtelijke veroordeling waarbij haar voorwaarden werden opgelegd vreest bij terugkeer terug in de gevangenis te belanden, kan wel worden verwacht dat zij dit enigszins op een heldere manier kan duiden. De verklaringen die zij hierover aflegt zijn echter vaag en uitermate verwarrend te noemen. Het citeren van enkele van haar verklaringen in het verzoekschrift kan dan ook niet volstaan om de beweerde gegronde vrees opnieuw in de gevangenis te belanden aan te tonen.

Overigens kan de Raad ook vaststellen dat het in dat geval slechts zou gaan om een maatregel die deel uitmaakt van de strafuitvoering waaraan verzoekster zich onderworpen heeft. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat er in haar hoofd bij terugkeer naar Venezuela en het ondergaan van een gevangenisstraf een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er een zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar zij aan de hand van algemene informatie de situatie in de gevangenis in San Cristobal in Venezuela tracht aan te tonen, maakt zij niet aannemelijk dat zij opnieuw in de gevangenis zal belanden en dat dit uitgerekend deze gevangenis zal zijn. Waar zij stelt dat zij dit eerder heeft verklaard en dat ze denkt dat het ook op de documenten vermeld staat, kan zij niet worden gevolgd. Uit geen van de door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat zij naar de gevangenis van San Cristobal zou gaan in geval van terugkeer en verzoekster toont dit ook niet aan noch licht zij dit concreet toe.

De vaststelling dat de Venezolaanse regering haar internationaal paspoort op 5 februari 2019 verlengde en zij hiermee, getuige de stempels, het land op legale wijze kon verlaten, staat in schril contrast met de bewering dat zij omwille van het verlaten van het land en bijgevolg het niet nakomen van de haar opgelegde voorwaarden naar de gevangenis zal moeten gaan bij terugkeer.

Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat ze dit paspoort op corrupte wijze verkregen heeft en dat haar moeder hiervoor een som geld betaald heeft, verandert dit niets aan het feit dat verzoekster met een paspoort op haar eigen naam aan de grens gecontroleerd werd en het land legaal heeft kunnen verlaten. Indien verzoekster de haar opgelegde voorwaarden ingevolge haar veroordeling zou schenden door het land te verlaten, acht de Raad het niet aannemelijk dat zij in de mogelijkheid was om het land zonder problemen op een legale manier te verlaten. Het argument dat de verwerende partij verzoekster nooit heeft gevraagd op welke wijze zij het paspoort heeft kunnen bekomen plaatst bovenstaande vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster verwijst naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekende partij in haar land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat zij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Uit wat voorafgaat blijkt dat zij haar vrees om bij terugkeer naar Venezuela problemen te krijgen met het regime niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekster toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Met het algemene betoog dat haar individuele levensomstandigheden bij terugkeer naar Venezuela zeer moeilijk zouden zijn omdat zij geen hogere studies heeft gevolgd en nooit officieel heeft gewerkt in Venezuela, waardoor het voor haar dus zeer moeilijk wordt om te voorzien in haar eigen levensonderhoud en dat van haar zoontje toont zij echter niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, waaronder de toegang tot voedsel en gezondheidszorg, brengt verzoekster geen afdoende, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan. Uit haar verklaringen blijkt overigens dat zij steeds op de steun van haar familie kon rekenen. Zo betaalde haar zus die in het Verenigd Koninkrijk woont verzoeksters reis naar Europa van "1500 ponden", kwam haar broer haar ophalen en verbleef zij twee nachten in een hotel in Brussel (Verklaring DVZ, vraag 31) en blijkt uit haar verdere verklaringen dat haar familie in het bezit is van enkele huizen en dat zij daar ook kon verblijven (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 22 oktober 2021, p. 5, 6, 7). Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij niet meer op de hulp van haar familie zou kunnen rekenen.

In de bestreden beslissing werd in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

"U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Hoewel verzoekster de verwerende partij een gebrekkig onderzoek verwijt, toont zij zelf echter niet met enig concreet element aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige*

bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, dit is dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Gelet op het geheel van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het administratief dossier beaamt de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat evenwel voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politioneel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politioneel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is. Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit San Cristobal, deelstaat Táchira. Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bijgevolg gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de aanwezige informatie blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is. De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF